

Kontor for Indregistrering af Varemærker,
Kjøbenhavn, den 12te Marts 1887,

Deres Excellence har i Anledning af det i vedkommende Folkethingsudvalgs foreløbige Betænkning over Lovforslaget om Kunstsmør under Nr. 20 anførte Endringsforslag („Danste Smørproducenter og Smørhandlende ere berettigede til paa sine Smørfoustaager at anbringe et af Indenrigsministeren bestemt fælles danst Smørmærke, som af Ministeriet søges indregistreret i Udlandet“) begjært en Udtalelse fra mig angaaende Muligheden af at indføre et saadant Varemærke.

I Efterlevelse af denne Anmodning skal jeg tillade mig at fremsætte følgende Bemærkninger:

Efter Varemærkelovene i England og Holland, til hvilke Lande Udvalget formentlig navnlig har sigtet ved „Udlandet“, er det ligesom efter vor (Lov 2den Juli 1880 § 19 Nr. 2) og de fleste andre Landes Lovgivning en ufravigelig Betingelse for et Varemærkes Indregistrering for en Udlænding, at det er blevet registreret i Hjemlandet. Naar Indenrigsministeriet skal søge at faae et Mærke registreret i hine Lande i sit Navn — og dette maa være Forslagets Mening, da det ellers ikke vilde kunne give danste Smørproducenter og Smørhandlere Berettigelse til at bruge det uden speciel Udkomst — maa Ministeriet derfor først søge det indført i det danste Register. Men en saadan Anmeldelse fra Ministeriet vil Registratør se sig nødsaget til at afvise. Ministeriet mangler nemlig de subjektive Betingelser for at kunne anføre den Natur bestemmer, at Indregistrering kun skaar aaben for den, som frembringer eller forhandler Varer, bestemte til at bringes i almindelig Omjætning, og kun for det eller de Varemærker, som Anmelderen anbringer eller agter at anbringe paa sine Varer eller deres Indpakning for at adskille dem fra de af Andre frembragte eller forhandlede Varer. Hertil kommer, at et Mærke som det omhandlede slet ikke egner sig til at registreres; selv om det ikke, saaledes som det ved Indenrigsministeriets Befjendtgjørelse af 10te April 1885 foreskrevne Mærke for Kunstsmør, kan siges at være et offentligt Mærke, hvis Registrering er forbudt ved Loven af 1880 § 6 Nr. 3, og selv om det vælges saaledes, at det heller ikke kommer i Strid med den samme Bestemmelses Forbud mod at registrere offentlige Vaabner, maa det dog utvivlsomt henføres til de Mærker, hvorpaa der ifølge § 14 2det Stykke, ikke kan erhverbes Eneret, fordi de benyttes af alle Næringsdrivende af en vis Art, og som Registratør selvfølgelig, naar han er befjendt med denne deres Karakter, maa vægre sig ved at modtage til Registrering.

For at muliggjøre Indenrigsministeriet at faae et saadant Mærke indregistreret her maatte altsaa Varemærkeloven ændres paa fundamentale og for Registreringsinstitutionens Struktur høist væsentlige Punkter. Om man nu ogsaa vilde indlade sig herpaa, vilde det tilføjede Diemed dog ikke naaes, da Indenrigsministeriet, naar det forlangte sit her registrerede Mærke registreret i Holland og England, sikkert vilde blive afvist, idet i begge disse Lande ligesom her kun Næringsdrivende (der kunne opgive deres „business“) kunne faae deres Varemærke indregistreret.

Hermed antager jeg tilstrækkelig at have besvaret det af Deres Excellence mig forelagte Spørgsmaal.

Med udmærket Søigtelse, ærbødigst

M. Jacoby.

Til Deres Excellence Indenrigsministeren.